

Gn kapitola 8.

[1] Bůh však pamatoval na Noeho i na všechnu zvěř a všechny dobytek, který s ním byl v arše. Způsobil, že nad zemi zavanul vítr a vody se uklidnily. [2] Byly ucpány prameny propastné tůně i nebeské propusti a byl zadržen lijavec z nebe [3] Když přešlo sto padesát dnů, začaly vody ze země ustupovat a opadávat, [4] takže sedmnáctého dne sedmého měsíce archa spočinula na pohoří Araratu. [5] A vody ustupovaly a opadávaly až do desátého měsíce; prvního dne desátého měsíce a objevily vrcholky hor. [6] Když pak přešlo čtyřicet dnů, otevřel Noe v arše okno, které udělal, [7] a vypustil krkavce; ten vylétával a vracel se, dokud se vody na zemi nevysušily. [9] Holubice však nenalezla místočka, kde by její noha mohla spočinout, a vrátila se k němu do archy, neboť vody dosud pokrývaly povrch celé země. Vztáhl tedy ruku, vzal ji a vnesl ji k sobě do archy. [8] Pak vypustil holubici, kterou měl u sebe, aby viděl, zda vody z povrchu země ustoupily. [10] Čekal ještě dalších sedm dní a znovu vypustil holubici z archy. [11] A holubice k němu v době večerní přilétla, a hle, měla v zobáčku čerstvý olivový lístek. Tak Noe poznal, že vody ze země ustoupily. [12] Čekal ještě dalších sedm dní a opět vypustil holubici; už se však k němu zpátky nevrátila. [13] Léta šestistého prvního, první den prvního měsíce, začaly vody na zemi vysychat. Tu Noe odsunul příklop archy a spatřil, že povrch země osychá. [14] Dvacátého sedmého dne druhého měsíce byla země suchá. [15] I promluvil Bůh k Noemu: [16] "Vyjdi z archy, ty a s tebou tvá žena i tvoji synové a ženy tvých synů. [17] Vyveď s sebou všechno tvorstvo, jež je s tebou všechnu zvěř i ptactvo a dobytek a všechnu havěť plazící se po zemi. Ať se na zemi hemží, ať se na zemi plodí a množí." [18] Noe tedy vyšel a s ním jeho synové a jeho žena a ženy jeho synů. [19] Všechna zvěř, všechna havěť a všechno ptactvo, vše, co se plazí po zemi, vyšlo podle svých čeledí z archy. [20] Noe pak vybudoval Hospodinu oltář a vzal ze všech čistých dobytčat i ze všeho čistého ptactva a zapálil na tom oltáři oběti zápalné. [21] I ucítil Hospodin líbou vůni a řekl si v srdci: "Už nikdy nebudu zlořečit zemi kvůli člověku, přestože každý výtvar lidského srdce je od mládí zlý, už nikdy nezhubím všechno živé, jako jsem učinil. [22] Setba i žeň a chlad i žár, léto i zima a den i noc nikdy nepřestanou po všechny dny země."